

det ønskes fra anden Side, gerne er villig til at ombytte denne Forening med en anden Kreditforening.

Et fjerde Mindretal (Schovelin) kan i det hele og store slutte sig til Lovforslaget, som det foreligger. Dets Tilblivelse skyldes et frugtbart Samarbejde mellem Mænd, som paa vort hjemlige Bankvæsens Omraade er kendt med Dagen og Vejen, og den særlig bankkyndige Mand, som for Tiden er Handelsminister, har paa mange Maader bidraget til at give de to Lovforslag om vore Pengeinstitutter et fastere og rationellere Præg. Ved nærværende Lovforslag lovfæstes en Række gode Coutumer, sund og ordentlig Forretningsførelse vil herefter blive lovgyldig Regel, og Staten faar Lejlighed til at overvaage Lovens Udførelse i Praksis. For saa vidt er alt godt og vel. Men en betydningsfuld Brist bliver dog tilbage. Der maa paa ingen Maade bibringes Befolkningen det Indtryk, at der ved Vedtagelsen af en slig Banklov, den første i Danmark, skulde være skabt nogen virkelig Betyggelse for vore Bankers *Likviditet*. Og dette har da Mindretallet søgt at klargøre ved at stille Ændringsforslaget under Nr. 6 og derved mulig faa Offentlighedens Opmærksomhed henledet paa denne vigtige Side af vort Bankvæsens fremtidige Udvikling.

Undersøger man vore Bankers aarlige Statusopgørelser, forbavses man over Kontantbeholdningernes ringe Størrelse. Bortset fra Nationalbanken er af de ca. 880 Mill. Kr., der indestaar i danske Banker, kun et Par og tredive Millioner til Stede i rede Penge og Pengerepræsentativer, alt-saa gennemsnitlig kun ca. $3\frac{1}{2}$ Procent, og for Provinsbankernes Vedkommende udgør Kontantbeløbet endda som Regel knap og nap 2 pCt. For de tyske Banker er, bortset fra deres Giro-Konto hos Rigsbanken, det sædvanlige dog op imod 5 pCt., de engelske har gerne en halv Snes Procent af deres Indlaansmidler anbragte i Kontanter eller paa Anfordring hos Bank of England, en Bank som f. Eks. London City & Midland Bank endog 17 pCt. Og et

ganske lignende Procentbeløb forlanger den nye amerikanske Banklov anbragt i lovlig Landemønt (lawful money). Baade i Tyskland og England gaar nu netop den nyeste Tids Bestræbelser ud paa ad frivillig Vej at naa lige saa vidt til Stadighed, ja, i Tyskland har endog Rigsbanken stillet den bestemte Fordring til Bankerne, at de efterhaanden skal bringe deres Kontantreserver op til 15 pCt. af de fremmede Penge. Tendensen indenfor den tyske Bankverden har hidtil gaaet i modsat Retning: man har ment altid at kunne stole paa Rigsbankens Hjælp, naar det kneb med at skaffe disponible Midler i en Fart. Men Faren herved blev ikke alene øjensynlig i Efteraaret 1907, under den amerikanske Pengekrise, men paa ny og i forstærket Grad under den saakaldte Marokko-Krise i 1911, da de i Tyskland anbragte franske Bankmidler opsagdes, og Frygten for en udbrydende Krig fik en Mængde Folk til at tage deres Penge ud af Bankerne. Ikke alene blev Rigsbanken begge Gange beslaglagt i saa stort et Omfang, at Grænsen for dens Seddeludstedelsesret var betænkelig nær ved at blive overskredet, men sidste Gang maatte desuden Bankerne, for at skaffe rede Penge til deres Foliokunder, skride til saa store og pludselige Opsigelser af ydet Kredit, at Bankkrisen atter skabte en Børskrise, hvis bratte og vældige Kursfald bl. a. ogsaa gik ud over det brede Publikum. Og dog viste det sig bagefter, at der kun var blevet forlangt 7 à 13 pCt. af de fremmede Penge tilbagebetalt af Indskyderne — hvad et virkelig likvidt Bankvæsen dog burde kunne magte.

Med ikke mindre elementær Voldsomhed vil utvivlsomt tilsvarende Begivenheder ramme vor hjemlige Bankverden — og det saa meget mere, som vor Nationalbank paa ingen Maade er i Stand til at træde hjælpende til under saadanne Forhold i blot nogenlunde det samme Omfang som den tyske Rigsbank. De københavnske Privatbanker har da udenlandske Hjælpkilder (Deviser, Tilgodehavender hos Korrespondenter i Udlandet) at ty til — i alt